

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI, G. G. DANIELOPOLU
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STRADA PARIS, 20

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an
la 1 Ianuarie și 1 Iulie
Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani
Un număr vechin 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei
Studentzii plătesc pe jumătate
Pentru străinătate se adaogă timbrul postal

Din cauza sărbătorilor Paștelui, numărul viitor al *Dreptului* va eși Duminecă 13 Aprilie.

S U M A R

Mihail Iulian.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ. — *Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea I:* Veniamin Kostaki cu Ion V. Kostaki. — Observațiune de S. R.

Curtea de apel din Galați, secțiunea I: Așer Eschenasy cu Eugenia D. I. Gheorghiu.

Tribunalul județului Mușcel: Gheorghe N. Predoiu cu C. Ionescu-Baștea și alții.

Fapte și Discuțiuni de d-l Michail Poppitzeanu.

MIHAIL IULIAN

Templul Justiției și-a pus din nou steagul negru.

Prin moartea lui Mihail Iulian, magistratura înaltă suferă o mare pierdere. Președinte al secțiunii II la Inalta Curte de casație și președinte al consiliului superior al magistraturei, el era unul dintre magistrații cei mai stimați și apreciați în lumea judecătorească.

Iulian s'a îmbolnăvit grav acum câteva zile și toate îngrijirile medicale ce i s'au dat nu i-au putut folosi, deși în ajunul zilei din urmă nefericitul părea că e mai bine și erau chiar speranțe de însănătoșire. Desnodământul fatal nu s'a putut înlătura, el moare în vârstă de 57 ani.

Licențiat în drept al facultății din București, a intrat la 1878 în magistratură, pe care n'a părăsit-o decât foarte puțin timp, și în care s'a dis-

tins ca un bun și devotat servitor al justiției, parcurgând foarte repede toate treptele erarhiei până la cea mai înaltă.

Inzestrat cu toate calitățile ce deosibesc pe omul de bine, el a fost tipul judecătorului cum-pănit, răbdător și atent la cele asupra cărora avea să se rostească. Inteligență vie și cultivată, minte limpede și un simț juridic pătrunzător, acestea sunt însușirile cu care Iulian s'a deosibit ca magistrat și care l-a făcut să fie numărat printre cei mai distinși judecători ai Curții supreme. Cu aceste însușiri activitatea lui nu s'a putut mărgini numai în sfera judecătorească. Eră firesc ca farmecul vieții politice să-l atragă și pe dânsul în vârtejul ei. De aceea îl vedem într'o vreme părăsind magistratura pentru a ocupa postul de prefect al poliției Capitalei. Dar această schimbare de activitate nu a fost decât o diversiune de scurtă durată, căci după puțin timp se reîntoarse la îndeletnicirile lui judecătorești pe care le-a păstrat până la sfârșitul vieții, și le-ar fi onorat încă mulți ani, dacă moartea nemiloasă nu l-ar fi răpit înainte de vreme.

În fața acestei pierderi atât de imense, suntem cuprinși de o mare durere. Amintirea lui va fi neștearsă printre cei cari l-au cunoscut, pentru că el a fost dintre cei buni, dintre cei folositori, dintre cei cari nu se uită.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIUNEA I

Audiența dela 4 Februarie 1914

Președinta d-lui C. R. Manolescu, președinte

Veniamin Kostaki cu Ion V. Kostaki

PRESCRIPTIUNE. — MINOR AJUNS LA MAJORITATE. — ACȚIUNE
CONTRA FOSTULUI TUTOR. — CREANȚA DOTALĂ SAU PARAFERNALĂ
A MAMEI. — TERMENUL PRESCRIPTIEI. — ART. 344, 1271 ȘI 1901
COD. CIVIL.

Acțiunea minorului ajuns la majoritate în contra tatălui, fostul său tutor, pentru o creanță dotală sau parafernala a mamei sale, este supusă prescripției de drept comun de 30 ani, iar nu prescripției de 10 ani prevăzută de art. 1901 cod. civil. Faptul că obligația soțului de a restitui moștenitorilor soției averea dotală sau parafernala devine exigibilă după un an dela desfacerea căsătoriei, adică în timpul administrației tutelei, nu schimbă origina obligației de restituire, întrucât această obligație s'a născut dintr'un fapt anterior tutelei, iar nu dintr'un fapt de gestiune tutelară.

No. 71. — Respins recursul făcut de Veniamin Kostaki, contra deciziei No. 116 din 1913, a Curței de apel din Iași, secția I, în praces cu Ioan Kostaki.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier Al Alessiu.

S'au ascultat: d-l avocat M. Pașcanu, pentru recurent, în desvoltarea motivelor de casare; d-l avocat Elias, pentru intimat, în combateri.

Curtea, deliberând,

Asupra motivului I de casare :

«Violarea art. 1901 cod. civil, greșita interpretare a art. 344 și 1271-1273 cod. civil, și exces de putere. Din termenii chiar ai acțiunii exercitată împotriva mea de către Ion Kostaki, și înregistrată la tribunalul Iași, sub No. 6796 din 1912, singura rămasă în cauză, după ce acțiunea înregistrată la No. 10445 din acelaș an a fost judecată prescrisă și după cuprinderea însăși a acelei acțiuni, pe care nici una din instanțele de fond nu o putea schimba, reclamantul cerea dela mine darea socotelilor de tutore legal, relative la tutela copiilor mei, din căsătoria cu defuncta Cleopatra Panopolu, și pentru averea ce ei moștenise dela mama lor. Așa dar suszisa acțiune, fiind relativă la darea socotelilor despre averea administrată de un tutore, este supusă prescripției de zece ani, conform art. 1901 cod. civil, și în virtutea cărei prescripțiuni am și cerut respingerea ei, dela a-

mândouă instanțele de fond. Și dacă totuși amândouă aceste instanțe prin hotărârile atacate au admis acțiunea, deși era prescrisă, condamnându-mă la plata sumei de 33.750 lei, dimpreună cu procente și cheltueli, ele n'au putut-o face decât violând art. 1901 cod. civil, și pe lângă aceasta comițând și un vădit exces de putere. Pe de altă parte, atunci când Curtea hotărăște prin deciziunea sa, că art. 1901 cod. civil, ar fi inaplicabil acțiunii în litigiu, întrucât creanța pe care ea se fondează ar fi luat naștere înainte de deschiderea tutelei mele, ea interpretează greșit art. 344, 1271 și 1273 cod. civil, de oarece obligațiunea mea de restituirea averii Cleopatrei Panopol, autoarea reclamantului, conform susziselor texte, n'a putut lua naștere decât la un an după decesul ei, adică în timpul tutelei. Această împrejurare excludea orice îndoială despre aplicarea în speță a art. 1901 cod. civil, și numai interpretând greșit articolele suszitate a putut Curtea să înlăture prescripțiunea. Dar o asemenea procedare, pe lângă o greșită interpretare a legii, constituie și un al doilea vădit exces de putere și ca urmare deciziunea trebuie să fie casată».

Având în vedere că se constată din deciziunea adusă în recurs că, în 1869, Veniamin Kostaki s'a căsătorit cu Cleopatra Panopol, primind dela aceasta 4.000 lei și 300 capete de vite, ca avere parafernala ce soțul s'a obligat a o gira ca un mandatar, iar în 1874, căsătoria s'a desfăcut prin moartea soției, când s'a deschis și tutela copiilor minori eșiți din această căsătorie; că, unul din minori devenit major, Ion V. Costache, a chemat în judecată pe tatăl său ca în calitate de fost tutore să-i plătească suma de 33.750 lei, ce reprezintă o pătrime din averea ce defuncta sa mamă a adus la căsătorie, acțiune care a fost admisă ca întemeiată de ambele instanțe de fond;

Având în vedere că recurentul V. Costache, a susținut că fiind vorba de o acțiune din timpul gestiunii tutelei sale, introdusă după zece ani dela ajungerea fostului său pupil la majoritate, este prescrisă conform art. 1901 cod. civil;

Considerând că intimatul Ion V. Costache, și-a întemeiat acțiunea pe convenția matrimonială intervenită între părinții săi, anterioară tutelei tatălui său, și că creanța ce mama și autoarea sa o avea contra soțului său, s'a născut înainte ca acesta să devie tutor; că, dar, nu poate fi vorba de o acțiune relativă, la faptele tutelei;

Că, faptul că obligația soțului de a restitui moștenitorilor soției averea dotală sau parafernala devine exigibilă după un an dela desfacerea căsătoriei, adică în timpul administrației tutelei, nu schimbă origina obligațiunii de restituire, întrucât această obligațiune

s'a născut dintr'un fapt anterior tutelei, iar nu dintr'un fapt de gestiune tutelară;

Că, asemenea, nu are nici o valoare argumentul dedus din faptul că în petițiunea de introducerea acțiunii intimatul a cerut recurentului darea socotelilor relative la tutela copiilor din căsătoria cu defuncta Cleopatra Panopol, și pentru averea ce ci moștenise dela mama lor, întrucât din concluziile puse înaintea primei instanțe se constată că intimatul a precizat că nu cere socoteală recurentului de administrațiunea tutelei, ci de partea ce i se cuvine din averea primită dela mama sa cu ocaziunea căsătoriei, modificând astfel acțiunea scrisă, modificare care obligă instanța, fiind făcută înainte de închiderea debaterilor;

Că, prin urmare, și întrucât creanța ce mama și autoarea intimatului avea contra recurentului, ca soț, este anterioară tutelei și n'are nici o relațiune cu gestiunea tutelară, Curtea de apel n'a violat art. 1901 cod. civil, ci a dat o bună interpretare art. 344 și 1271—1273 cod. civil, când a hotărât că acțiunea intimatului contra recurentului, fostul său tutor, pentru această creanță dotală sau parafernală a mamei sale, este supusă prescripției de drept comun de 30 de ani, iar nu prescripției de 10 ani, prevăzută de art. 1901 cod. civil.

Pentru aceste motive, respinge¹⁾.

Observațiune. — Punctul decis de Inalta Curte este constant atât în doctrină cât și în jurisprudență. Vezi în acest sens, tribunulul Iași, *Dreptul* din 1913, No. 64, sentință foarte bine motivată de d-l președinte D. Volanschi. Vezi în acelaș sens, Aubry et Rau, I, § 122, p. 766 (ed. a 5-a); Laurent, V, 186 și multe alte autorități citate de d-l profesor D. Alexandresco, în tom. II, p. 810, nota 1 (ed. a 2-a). S'a decis însă, cu drept cuvânt, că acțiunea în repetiție a prețului imobilelor mamei, vândute de către tatăl tutor, în urma deschiderii tutelei, este o acțiune populară care, ca atare, se prescrie prin 10 ani, dela majoritatea copilului, conform art. 1901 din codul civil. Vezi C. Lyon, 51. 2. 87, precum și D. Alexandresco, *loco supra cit.* Vezi asupra tuturor acestor chestiuni, precum și a art. 1901 în genere, pe care legiuitorul nostru l-a transportat dela titlu tutelei (475 C. fr.) la titlul prescripției, A. Colin et. H. Capitant, *Cours élément. de droit civil français*, I (singurul volum apărut, Paris, 1914), p. 509 urm.

S. R.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI

SECȚIUNEA I

Audiența dela 18 Martie 1914

Președința d-lui G. Tanoviceanu, prim-președinte

Așer Eschenasy cu Eugenia D. I. Gheorghiu

PRIVILEGIUL ȘI IPOTECA. — DOBÂNZI. — INSCRIȚIE IPOTECARĂ. — RANG. — CONSERVARE. — MOMENTUL PÂNĂ CÂND SE POATE LUA INSCRIȚIA IPOTECARĂ ÎN PRIVINȚA PROCENTELOR. — ART. 1785 COD. CIVIL ȘI 565 PR. CIVILĂ.

Creditorul ipotecar sau privilegiat nu poate lua inscripția ipotecară încuviințată de art. 1785 cod. civil, pentru ca interesele să aibă acelaș rang ca și capitalul, decât pentru procentele datorite până în momentul când adjudecarea a rămas definitivă, de oarece după această dată ipoteca își pierde efectul său legal prin purgă și drepturile creditorilor cu preferința rangului lor se strămută asupra prețului, astfel că inscripția ipotecară nu se poate lua pe preț, căci ipoteca nu se poate constitui decât asupra bunurilor imobile.

No. 34. — S'au prezentat apelanții prin d-l avocat N. Titulescu, și Eugenia D. I. Gheorghiu, intimată, asistată de d-l avocat D. Alexandresco.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de Așer Eschenasy contra sentinței tribunalului Dolj secția com. și de notariat sub No. 106 din 11 Mai 1911, prin care s'a admis în parte contestația făcută de numiții la tabloul de distribuirea sumei de 60.500 lei, realizată din vânzarea averii debitorului D. I. Gheorghiu și au fost colocați în acest tablou, datat 30 Aprilie 1911, ca creditori privilegiați în acelaș rang cu capitalul de 20.000 lei numai pentru procentele datorite pe 3 ani în sumă de 6083 lei 34 bani, nu și pentru acele ce au devenit exigibile după adjudecare;

Având în vedere că, frații Așer Eschenasy atacând cu apel menționata sentință, Curtea de apel din Craiova, secția II, prin decizia No. 93 din 1911, le-a respins apelul ca neîntemeiat; că, Inalta Curte de casație și justiție secția II, prin decizia No. 156 din 1911, a casat acea deciziune și a trimis afacerea să fie judecată din nou de Curtea de apel din București; că, și această Curte, secția IV, prin decizia No. 197 din 12 Decembrie 1911, respingând apelul și numiții făcând din nou recurs, Inalta Curte de casație și justiție secția II, prin decizia sub No. 134 din 15 Mai 1912, le-a admis și de această dată recursul și casând decizia Curței de București a trimis afacerea spre a fi judecată din nou înaintea acestei Curți;

Având în vedere că apelanții, prin contestația lor

1) Celelalte două motive se referă la chestiuni de apreciere a actelor invocate de părți, asupra cărora Curtea de fond s'a pronunțat cu dreptul său suveran.

contra tabloului de ordine de distribuția prețului realizat din vânzarea imobilului debitorului D. I. Gheorghiu, au cerut a fi colocați în tablou ca creditori ipotecari în acelaș rang cu capitalul, pentru toate procentele datorite la creanța lor, din momentul exigibilității, mai puțin jumătate de an, pentru cât au fost achitate și pânăla plata lor prin distribuția prețului, iar nu numai pe timp de 2 $\frac{1}{2}$ ani pentru cât au fost trecuți în tablou; că, tribunalul, prin sentința apelată, le-a alocat numai procentele datorite pe trei ani anteriori ordonanței de adjudecare în sumă de 6083 lei 34 bani și le-a respins cererea de a fi înscrise în tabloul cu acelaș privilegiu și procentele anterioare pe motiv că apelanții conform art. 1875 din c. civ. n'au luat o nouă inscripție ipotecară și pentru procentele datorite peste termenul de 3 ani;

Având în vedere că, în ce privește procentele datorite pe timp de 3 ani și modul cum au fost calculate de tribunal, partea potrivnică nefăcând apel, constituie un punct definitiv câștigat pentru apelanți; că, chestiunea ce a rămas a se mai examina, astfel cum a fost restrânsă de apelanți prin ultimele lor concluziuni și cum a fost dedusă înaintea acestei Curți prin efectul casării deciziei Curții de apel din București, este dacă în privința procentelor curgătoare din momentul transcrierii ordonanței de adjudecare — moment când se poate considera că adjudecarea a rămas definitivă — și pânăla distribuția prețului, creditorul ipotecar era ținut a lua o nouă inscripție ipotecară pentru ca și aceste procente să beneficieze de acelaș rang cu capitalul;

Având în vedere că, deși intimată contestă, în fapt se constată din termenii actului de ipotecă constituit în favoarea apelanților frații Eschenasy autentificat de tribunalul Ddolj, secția III, sub No. 5139 din 1905, și înscris sub No. 265 din 1905, că stipulațiunea între părțile contractante a fost că procentele convenționale de 10%, în caz de neplată a capitalului, să curgă și în timpul urmării imobilului ipotecat până la achitarea capitalului de 20.000 lei datorit, că această clauză constituie o derogare îngăduită la dispozițiile art. 581 pr. civilă în temeiul căreia dobânzile creanțelor sunt în sarcina datornicului până în momentul depunerii prețului adjudecării la Casa de consumațiuni, afară numai de se va fi convenit, ca în specie, contrariul; că chestiunea stând astfel în fapt, câtă a fi rezolvată și în drept din punctul de vedere al concurenței creditorilor între ei;

Având în vedere că legiuitorul, nu atât în scopul de a împiedeca aglomerarea de dobânzi la capitalurile împrumutate în sarcina debitorului, ocrotit în această privire prin sancțiunea prescripției cincinale

ce poate invoca conform art. 1907 din c. civ., cât mai ales în interesul creditului public și a celor de al treilea cu drepturi asupra averii debitorului comun, a edictat dispoziția art. 1785 din c. civ. — excepție la regula că accesorul urmează principalul — în virtutea căreia creditorul privilegiat sau ipotecar înscris pentru un capital sau pentru o rentă care produce interese, are drept ca interesele datorite pe 3 ani să aibă acelaș rang ca și capitalul, cu obligațiunea pentru dânsul ca, la expirarea acestor 3 ani, să ia o nouă inscripție ipotecară pentru procentele cuvenite pe alți trei ani, spre a putea beneficia de acelaș rang; că acești trei ani, cum a decis și tribunalul, sunt aceia cari au precedat epoca când inscripția ipotecară și-a produs efectul prin vânzarea imobilului ipotecat, adică cei 3 ani anteriori epocii când adjudecarea a rămas definitivă prin nefacerea sau respingerea recursului și transcrierea ordonanței de adjudecare. Odată fixat acest punct în legătură cu chestia dedusă judecăței, câtă a vedea dacă mai este necesară și chiar posibilă o nouă inscripție ipotecară pentru procentele datorite dela transcrierea ordonanței de adjudecare pânăla distribuția prețului între creditori;

Având în vedere că, e neîndoios că dispoziția art. 1785 din c. civ. nu și mai poate avea aplicațiunea sa în specie, de oarece acest text de lege se referă la cazul când imobilul se mai găsește în patrimoniul debitorului, pentru că numai în această ipoteză poate fi vorba de o nouă inscripție ipotecară ce s'ar lua asupra lui, că în caz de adjudecare rămasă definitivă a imobilului, ipoteca își pierde efectul său legal, de oarece imobilul purgat de sarcini conform art. 565 pr. civ. a eșit din patrimoniul datornicului și a devenit avere străină. În acest caz drepturile creditorilor cu preferința rangului lor s'a strămutat asupra prețului. Ori, inscripția nu se poate lua pe preț, căci ipotecă nu se poate constitui decât asupra bunurilor imobile. Deci legea însăși pune barieră la luarea unei noi inscripții ipotecare pentru procente și neluarea ei nu poate fi atribuită neglijenței creditorului ipotecar;

În adevăr, acesta se găsea cum s'a arătat, în o adevărată imposibilitate juridică de a reinol inscripția pentru procentele posteroare adjudecării, iar procentele s'au aglomerat din cauza încetinelii formelor de procedură cu prilejul contestației, apelurilor, etc. așa că apelanților, ce erau înduțuiți pentru apărarea drepturilor să recurgă la aceste căi, nu li se poate aduce nici o vină din această împrejurare neatârnată de a lor voință, deci întârzierile de procedură nu pot întru nimic influența situația creditorului ipotecar cu precădere în rang, e ca și cum distribuția prețului s'ar fi făcut imediat, fiind pre-

supus că inscripția ipotecară 'și-a produs efectele ei legale atât pentru plata capitalului cât și a intereselor de a căror conservare creditorul nu mai avea a se ocupa din momentul adjudecării. Aceste interese nu sunt garantate prin însăși convenția sa cu debitorul și în puterea inscripției ipotecare luate în momentul constituirei ipotecei pentru asigurarea atât a capitalului cât și a intereselor sale eventuale, nepunându-se concepe din acel moment reînnoirea de inscripții pentru accesorii, când însuși principalul — inscripțiunea ipotecară — nu mai avea existență legală, și deci nici dispoziția art. 1785 din c. civ. nu mai avea rațiunea de a fi aplicată; că, față de aceste constatări de fapt și principii de drept, tribunalul, făcând abstracție de nereînnoirea înscripțiunii, discutabilă numai în ipoteza când ordonanța de casare s'ar fi casat și lucrurile s'ar fi repus în starea lor anterioară adjudecării, era ținut să aloc apelanților procentele datorite dela transcrierea ordonanței de adjudecare până la emiterea ordonanței de plată; că, dar, contestația apelantului fiind întemeiată pe motive care legitimau dreptul lor de preferință pentru procentele în chestiune, câtă a se admite și a se reforma în această privință sentința tribunalului. Apreciind și asupra cheltuelilor de judecată, Curtea le fixează la suma de 200 lei.

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier Corneliu Botez, admite apelul, admite contestația, etc.

Semnați : G. Tanoviceanu, N. Dimitrescu, C. Botez,
M. Patron, Al. Peretz.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI MUȘCEL

Audiența dela 30 Mai 1913

Președința d-lui N. Jac. Constantinescu, președinte

Gheorghe N. Predoiu cu G. Ionescu-Baștea și alții

SECHESTRU ASIGURĂTOR. — ORDIN DAT DE PREȘEDINTELE TRIBUNALULUI CONFORM ART. 619 PR. CIV. — CONTESTAȚIUNE. — NEADMISIBILITATE. — ART. 66 BIS PR. CIV.

Ordinul dat de președintele tribunalului în virtutea art. 619 pr. civilă, fiind o încuviințare cu caracter vremelnic și care depinde de hotărârea asupra cererii de sechestră judiciar în baza căreia s'a făcut, iar nu o executare silită conform art. 399 pr. civilă, care se poate contesta de cei interesați, nu poate fi atacată pe calea extraordinară a contestației, ci pe calea ordinară a apelului în termenul prevăzut de art. 66 bis pr. civ.

Tribunalul,

Asupra contestației civile de față;

Având în vedere susținerile părților și actele depuse și aflate în dosar;

Având în vedere contestațiunea făcută de G. N. Predoiu, prin petițiunea înregistrată la No. 11803 din 11 Mai 1913, contra opririi ordonată de d-l președinte al tribunalului conform art. 619 pr. civ. a 16.000 bușteni, prin ordinele No. 10.252 și 11472 din 1913, asupra cărora s'a cerut de Gh. Ionescu-Baștea prin petițiunea înregistrată la No. 9313, dosarul No. 1448 din 1913, sechestră judiciar, prin care cere anularea și revocarea acestei opriri pe motivul că acești bușteni preținși de G. I. Baștea au fost cumpărați de dânsul cu actul de vânzare din 2 Mai 1913; că actualmente sunt în posesiunea sa; că între dânsul și Gh. Ionescu-Baștea nu este litigiu și că prin măsura luată de d-l președinte al tribunalului ar aduce o atingere creditului public și circulației bunurilor, cu care ocaziune mai cheamă în judecată și pe Gh. Ionescu-Baștea, Moise Cotârleț, Ion Ilie Bunescu, Gh. Ion Moldoveanu, Dumitru Brănescu și Ion Gh. Pr. Anastase, cerând execuțiunea provizorie și cheltueli de judecată;

Având în vedere că, mai înainte de a discuta motivele arătate în această contestațiune, urmează a se stabili dacă ordinul dat de d-l președinte al tribunalului pe baza art. 619 pr. civ. autorității locale din Rucăr, poate sau nu să fie atacat pe cale de contestațiune;

Având în vedere că, Gh. Ionescu-Baștea și intervenienta Gheța V. Rădulescu cu autorizația soțului său căpitan V. Rădulescu cu petițiunile înregistrate la No. 9613 și 11727 din 1913, care formează dosarul tribunalului No. 1448 din 1913, au cerut înființarea unui sechestră judiciar asupra a 16.000 bușteni proveniți din pădurea din muntele Puturosul cumpărați de dânsii dela P. Baștea, pe motiv că obștea moșnenilor Rucăreni, ș'a însușit pe nedrept acești bușteni, cu care ocaziune a cerut până la rezolvarea cererii de sechestră judiciar să se oprească a se ridică vre-un buștean de unde a arătat că sunt, și d-l președinte al tribunalului în virtutea art. 619 pr. civilă prin rezoluția pusă pe cerere a oprit ridicarea buștenilor și s-a trimis ordinele No. 10252 și No. 11472 din 1913, autorității locale spre ale aduce la îndeplinire;

Considerând că, conform art. 619 pr. civilă în toate cazurile arătate în acest cap (cap. II sechestră asigurător și judiciar) autoritatea judecătorească va pu-

tea după trebuință și în cazuri urgente să dea autorității locale ordin înscris că chiar înaintea merge-rei agentului să se oprească datornicul a scoate sau a da de o parte vreun lucru din cele a căror sechestrare se cere;

Având în vedere că, cu aceste încuviințări date în căderea prezidentului tribunalului și al Curții sau înlocuitorului lor se procedează conform art. 66 bis pr. civilă;

Considerând că conform art. 66 bis pr. civilă, când legea dă în căderea președintelui tribunalului sau al Curței, încuviințarea unui act, cererea i se va înmâna în camera de chibzuire și el sau înlocuitorul lui, va putea să hotărască în cazuri grabnice pentru păstrarea unui drept, care s'ar păgubi prin vreo întârziere, aceste încuviințări au un caracter vremelnic și sunt executorii prin ele însăși și se dau fără drept de opoziție, cu drept de apel la tribunalul sau Curtea din care face parte prezidentul și cu drept de recurs;

Că, prin urmare, acest ordin dat de președintele tribunalului în virtutea art. 619 și prevăzut de art. 66 bis pr. civilă, nefiind o executare silită conform art. 399 pr. civilă, care se poate contesta de cei interesați, ci fiind o încuviințare cu caracter vremelnic și care depinde de hotărârea asupra cererii de sechestrare-judiciar în baza căreia s'a făcut, nu se poate ataca pe calea extraordinară a contestației, ci pe calea ordinară a apelului, în termenul prevăzut de art. 66 pr. civilă;

Că, prin urmare, contestația făcută prin petiția înregistrată la No. 11803 din 1913, de Gh. N. Predoiu, contra ordinului No. 10252 și 11472 din 1913, a d-lui președinte al tribunalului, este inadmisibilă și urmează a fi respinsă ca atare;

Având în vedere și cererea de cheltueli făcută de Gh. Ionescu Baștea, pe care tribunalul o fixează la 30 de lei;

Văzând și dispozițiile art. 615, 619, 66 bis și 399 140 și urm. pr. civilă.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător de ședință Eug. Mărculescu, respinge ca inadmisibilă contestația.

Semași: N. Jac Constantinescu, E. Mărculescu.

FAPTE ȘI DISCUȚIUNI

Furtul de busturi de bronz ori statul sau orice alte ornamente după monumentele mormintelor, constituie delictul de profanare predefinit de a t. 286 din codul penal?

Mi-am făcut această întrebare asupra acestui delict, iar scopul meu este ca, după ce voi expune faptele, apoi în drept se dau convenita soluțiune. În mod sumar, dar, iată faptele: În cursul toamnei anului 1912, și pe timpul unei nopți întnecoase, în care curgea o ploaie mărunță, deasă și rece încât și fiarele sălbatice se ascundeau în vizuinile lor, făcătorii de rele au găsit momentul prielnic, ca prin escaladarea ulucilor înalte de 2,50 m. aproximativ, să se introducă în cimitirul Sf. Vineri din București, unde după mormântul unei familii, fură două busturi de bronz în greutate circa de 140 kilograme. Acest delict s'a perpetrat prin efracțiune, căci ambele busturi erau imobilizate prin cue groase de bronz cimentate pe monumentul de granit de Suedia. Săvârșirea acestui furt, s'a comis încă și prin escaladare, căci agenții poliției judecătorești au constatat urmele delievențiilor, când ei le-au aruncat peste ulucile cimitirului, unde pământul era scufundat, zdrobit de greutatea busturilor.

După cercetările serioase ale agenților polițienești, și probabil că, în urma ordinului circular către fabricanți și pe la frontieri, hoții din această cauză n'au putut să le vândă. Intr'adevăr, valoarea bronzului fiind de prima calitate atinge suma de lei 1.000. Atunci ei, de teamă spre a nu fi descoperiți le-au abandonat pe strada Olteni. Poliția le-a luat și le-a predat familiei. Acestea sunt faptele. În urmă, parchetul primind actele de constatare, printr'o rezoluție numită rechizitoriu, califică acest delict de furt comun, cu aplicarea art. 310 din codul penal și, în consecință, trimite afacerea la judele ocolului III din București spre a fi judecată. Acolo reclamantul, un membru din familia celei înmormântate, în calitate de parte civilă, prin avocatul său d-l I. Birnberg, ridică excepțiunea de incompetință *ratione materie*, invocând că acest delict, în drept, este calificat delict de profanare de morminte, care nu intră în competența judecătorilor de ocoale; că, parchetul prin inadvertență a trimis judecătoriei acest delict, căci în dispozitivul art. 53 din legea judecătorilor de ocoale, nu există intercalat și art. 286 c. penal; că

delictul de profanare de morminte este un delict special și intră în competența tribunalului ca primă instanță.

În sprijinirea excepțiunii că, acest delict nu poate fi considerat de furt comun, s'a citit judecătorului de pace comentariul d-lor Faustin Hélie și Chaveaux Adolphe. Acești savanți, spre lumina științei dreptului penal, propagă astfel : « Enfin toute dégradation des tombeaux, telle que l'enlèvement de pierres, des colonnes, des statues ou autres ornements, était punie soit de la peine des mines, soit d'une peine pecuniaire et cette dernière peine, était appliquée au juges qui avait négligé de poursuivre ces outrages ».

Art. 286 din codul penal român, este aproape o reproducție după art. 360 din codul penal francez. La francezi acest articol este în modul următor comentat, interpretat și aplicat de instanțele judecătorești : « La soustraction frauduleuse de suaires et vêtements qui enveloppent les morts dans leurs cercueils, de ces cercueils eux-mêmes et des objets qui y sont renfermés pour exprimer des affections ou pour conserver des souvenirs, constitue évidemment une violation de sepulture. Et il en est de même de tous les actes de destruction qui sont commis sur les tombeaux, sur leurs ornements, sur les objets qui les recouvrent ou les decorent. La Cour de cassation a jugé que le fait d'avoir après s'être introduit dans une cimetière, frappé avec un bâton sur la tombe des morts, en se servant d'interpellations réitérées et outrageantes, constitue le delict de violation de sepulture ». (Vezi No. 1769, 1771, 1772 și 1773, vol. 4, ediția 5).

Desbaterile s'au urmat înaintea d-lui jude-ajutor Răuceanu, care a avut toată materia de fapt și de drept pregătită prin pledoarie și prin rezumatul de concluziuni. D-l judecător respinge excepțiunea de necompetință și prin cartea de judecată cu No. 1986 din 1913, invoacă aceste considerente :

« Având în vedere că prin rechizitorul dat în cauză, delictul imputat inculpaților este cel pedepsit de art. 310 al. 2, c. pen. ; că, această calificare este singură conformă cu textul și spiritul legii ; considerând că, faptul de a fura busturile după un mormânt, nu poate fi privit ca o profanare de mormânt, ci ca un furt însoțit de circumstanța agravantă a locului ; într-a-

devăr, orcât de generală ar părea dispozițiunea legii făcută prin art. 286 cod. penal, ca prevăzând din delictele în care elementul intențional este de executarea delictului, nu se poate susține că, afară de violatiune, adică : desgroparea, ar putea constitui profanare de mormânt, un fapt lipsit de intențiunea de a injuria pe cel așezat acolo ; or, nu se poate susține că celce fură un obiect dela un mormânt, a fost determinat la aceasta de voința de a batjocori pe înmormântat ;

« Având în vedere că partea civilă susține că, faptul adus în judecarea acestei judecătorești este cel prevăzut de art. 310 al. 2 din codul penal, etc. ».

Aceste considerente, cu principiul și comentariul care s'a făcut și aplicat art. 286 cod. penal, după mine cred că sunt necunoscute oamenilor de drept, căci modul cum se comentează și se aplică art. 286 cod. penal, mărturisese că până acum n'am citit vr'un asemenea comentator care să poseadă și să propage asemenea cunoștințe de drept penal. Când am citit această carte de judecată, cu elegantele sale considerente asupra științei dreptului penal, în raport cu luminatele comentarii ale d-lui Faustin Hélie, după o reflecțiune mi-am stabilit acest aforism : *„Devant la volonté du juge pas de raison »*.

Am fost curios și am urmărit apelul interjetat de cel în drept contra acestei cărți, care s'a judecat în ziua de 6 Februarie, de tribunalul Ilfov, secțiunea I. Tribunalul era compus de d-nii Pop Șerbănescu, locuțiitor de președinte, C. Prodan, jude-supleant și Emil Cerchez, procuror. După desbateri, d-l procuror zise că, incidentul de necompetință nu este fondat, de oarece prin cuvântul de profanare se înțelege : săparea în lăuntru mormântului, iar nu ridicarea după mormânt a busturilor care formau mai mult un decor, și deci bine d. jude de ocol a respins incidentul, judecând în fond, bazat pe art. 310 al. 2, cod. penal-care în lipsă de probe de culpabilitate a achitat pe numiții inculpați.

Tribunalul, în urma acestor concluziuni ale d-lui procuror, a pronunțat sentința cu No. 229 din 1912, ale cărei considerente le public mai jos pentru că din ele rezultă o jurisprudență ce cred că ar trebui adoptată de toate judecătoriile de ocoale când li s'ar mai prezinta spre judecare asemenea delictes :

« Având în vedere apelul făcut contra cărței de

judecată penală cu No. 1986 din 1913, a judeului ocolului III din București, prin care se cere, pe de o parte, reformarea zisei cărți de judecată pe motiv că, judele de ocol rău a calificat faptul imputat inculpaților de furt, în loc de delictul prevăzut și pedepsit de art. 286 cod. penal.

«Considerând că, prin cartea de judecată apelată inculpații au fost achitați de faptul pentru care au fost dați în judecată, că ar fi furat dela mormântul soției apelantului niște busturi care erau așezate ca ornament la casa mortuară;

«Având în vedere că, legea penală prin art. 286, pedepsește pe oricine violează mormintele sau comite orice fel de acte de profanațiune asupra lor, fără a fi apărat și de alte pedepse pentru crimele sau delictele cari se vor fi comis cu ocazia acestei violări;

„Considerând că, în speță, faptul imputat inculpaților este că, aceștia au furat dela mormânt niște statuete așezate ca ornament; că, așa fiind, pe lângă delictul de furt, dacă ar fi dovedit, inculpații s'ar face pasibili și de delictul prevăzut de art. 286 cod. penal, de oarece furtul comițându-se la un mormânt, prin însăși acest fapt delictenții devin pasibili și de delictul prevăzut de art. 286 cod. penal care pedepsește profanarea de morminte; că, prin urmare, apelul cată a fi admis în principiu și a se schimba calificarea faptului;

„Considerând însă că, inculpații de și au săvârșit delictul prevăzut de art. 286 cod. penal, totuși din probele din dosar, cum și din instrucțiunea orală urmată în instanță, nu rezultă în potriva lor probe suficiente de culpabilitate, așa că urmează a fi achitați;

„Pentru aceste motive, în neunire cu concluziile d-lui procuror, admite în principiu apelul, etc“.

Semnții: Pop-Șerbănescu, C. Prodan.

În urma acestei sentințe îmi dau din nou bine seamă că, respectatul și eruditul nostru D. Alexandresco, savantul comentator al codului civil, are mare dreptate când își exprimă mâhnirea prin graiul presei: de geaba a scris, de vreme ce chiar și acei ce posed luminatele sale cărți, sunt trântite de trântori și tembeli cari se feresc a le consulta. (Vezi nota 6, pagina 42, *Dreptul* No. 6 din 1911).

Distinsul și onoratul meu amic d-l I. Ionescu-Dolj, printr'un remarcabil și documentat tratat intitulat: „Presa și regimul ei în România“, își exprimă aceste înțelepte vederi: „Sunt 4—5 milioane de suflete în această țară, pentru care constat cu bucurie că, există o dorință generală de a le ridica și chema la

o viață mai bună. Pentru toți aceștia, ziarul este poate singura hrană intelectuală. Să facem dar ca această hrană să fie igienică, căci numai așa vom lucra în adevărați patrioți“. (Vezi *Dreptul* No. 18 din 1914, ultimele rânduri după pagina 142).

Călăuzit de îndemnul moral al sfatului patriotic al stimatului meu amic Ionescu-Dolj, și de amărăciunea ce exprimă prea veneratul meu D. Alexandresco, pe care îl stimez cu profund respect, zic și și eu cu d-sa că, dacă tratatul comentatorului dreptului penal Faustin Hélie, cu bună voință și pricepere s'ar fi consultat, nu s'ar fi creiat aceste străgăniri prin zisa carte de judecată, apel, etc. Dragul și distinsul meu amic George D. Nedelcu, într'o disertație asupra interpretării și aplicării legii timbrului de către judecători, relativ la procuri zice: „Prin contagiune, judecătorii de ocoale au găsit imitatori în tribunal, cu toate că în firea lucrurilor este ca cei mici să ia exemple dela cei mari. Dar să vede că arbitrariul este o boală microbiană. Cei mari iau dela cei mici ca și aceștia dela cei mari“. Apoi la sfârșitul acestei lucrări, conchide cu frasa adevărat filosofică: „Mulți cunosc drumul pe care-l face gândul în căutarea adevărului, dar puțini pot gândi“. (Vezi *Dreptul* No. 21 din 1911, pagina 163).

Dreptate și mare dreptate au d-nii Alexandresco, Ionescu-Dolj și Nedelcu. După mine sunt și niște profunzi cugetători. Dar, din nenorocire, glasul lor răsună în pustiu; acolo găsește ecou, iar nu în mințile celor din orașe. Intr'adevăr, glasul d-lui Faustin Hélie, nu se încuibează în mințile unor judecători și celor ce sunt chemați a-l înțelege. Ei caută mai mult voința lor și impresia zilnică. Dreptate am: „*devant la volonté du juge pas de raison*“.

Când va sosi, Doamne, timpul, ca prin lege să se declare responsabilitatea magistraților cari judecă fără judecată și judecă fără să judece după legi? Numai printr'o asemenea lege, vom atinge marelui ideal să avem buni și capabili judecători! Numai atunci, justiția va fi distribuită după dreptate și voința legiuitorului. Numai atunci vom putea să ne fălim și zice: Justiția la noi domnește și este baza, fundamentul pe care poporul Român va prospera și se va ridica cu fală în fruntea altor popoare și state, care ne vor privi cu jind!

Michail A. Poppitzeanu